

σε εὐτυχῶς πως δοκεῖς συναρπάσαι, καὶ τάδε ὑπερμεγέθη καὶ πλῆθος ἀπειρα, δι' αὐθοσύνην τινὰς οἵτε εὐτάκτως ἔχειν; **P** Μὰ Δί. ἡ γὰρ ὥρᾳ τὸς κυρίου, ὡσπερ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων τὸς δημιουργός. **P** Οὐδὲ γὰρ τὴν ἑαυτῷ σύ γε ψυχὴν ὥρᾶς, ἢ τῷ σώματος

εὐτυχῶς πως] Sextus Empir. adv. Math. p. 573 ed. Fabr. habet πόθεν: idque probari video Dauisio ad Cic. N. D. II, 6 propterea, quod id Cicero expresserit: *Vnde euim banc homo arripuit, ut ait apud Xenophontem Socrates?* Sed primum veteres in ponendis Xenophontis verbis non semper sunt accurate libros Xenophontis secuti, sed vel memoriter verba eius scripsere, vel sensum vtcunque expressere. Deinde Fabricius bene monuit de Sexto nominatim, eum non conuenire satis cum Xenophontis libris, in verbis eius proferendis. In Cicerone porro palam est, eum sensum vtcunque exprimere voluisse. Nam ibid. III, 11 sic habet: *At enim quaerit apud Xenophontem Socrates; unde animum arripuerimus, si nullus fuerit in mundo?* Quae non ad verbum e Graecis expressa esse quis non videt? Denique recte et eleganter dicitur εὐτυχῶς πως, nego, εὐτυχῶς πόθεν. Itaque vulgatum verum est, add. ad III, 14, 4. Ern. In Vatic. I deest εὐτυχῶς.

τάδε] MS. 2 habet τά. mox οἵτε, pro ὡς οἵτε, pro var. lectione notatum reperi: quod placet, et sic habet MS. I, vnde recepi. ὡς οἵτε etiam Flor. B. C. E. Caeterum hic desidero nexus. nam haec propositio καὶ τ. etc. non cohaeret bene cum praecedentibus. Sermo enim fuit de solo homine, non de vniuerso, ut in sequentibus. An aliquid de vniuerso ante καὶ τ. excidit? Ern. Non credo. Sunt vero τάδε ὑπερμη. ipsum hoc vniuersum, mundus seu coelum: et ex mente, qua corpus hominis regitur et animatur, colligit Socrates meotem, qua hoc

vniuersum gubernatur. Igitur est hic fere eadem argumentatio, quae est Cic. N. D. II, 38: *Quis enim bunc hominem dixerit, qui cum tam certos coeli motus, tam ratos astrorum ordines, tamque omnia inter se connexa et apta viderit, neget in his ullum inesse rationem, eaque casu fieri dicat, quae quanto consilio gerantur, nullo consilio assequi possumus?* — Ex Vatic. I recepi τάδε τὰ ὑπερμη. vt haec δεικτικῶς dicantur, quod recte iam de vulgata adeo lectione admonuit Edwards; nec tamen cum eo intelligo Lunam et stellas modo. Ceterum infra §. 17 τὴν ἐν τῷ παντὶ φρόνησιν nominat ex opposito. Noluit Νέῳ dicere cum Praeceptore Anaxagora, qui similiter mentem humanam particulam diuinæ illius mentis esse affirmabat, quae mundum vniuersum regeret. Ex hoc loco potest intelligi, quae fuerit Socratis opinio de animae immortalitate.

§. 9. μὰ Δί] Si statuis, responderi ad posteriorem interrogationem δι' αὐθοσύνην τινὰς οἵτε έ. έ., concedas necesse est vel excidisse ναὶ, vel μὰ Δία affirmatione esse capendum. Sed vtrumque durum est. Vid. ad Cyrop. I, 4, extr. Ergo, ni fallor, responderetur ad priorem interrogationem ἄλλοι δὲ ἀδιαμός etc. Itaque sane μὰ Δία vim vñstatam negandi retinet.

τὰς καρδίας] Sc. τὰς κόσμας, αὐτοres et dominos mundi. Ern. τὰς ante δημιουργός omisit Paris. I.

ὤδε γὰρ) Medus dicendi est elegans et ellipticus pro ἡ καλῶς λέγεται. ὤδε γὰρ etc.

ἑαυτῇ] MS. I σαυτῇ, quod praetulerim: εἰδί scio, ἑαυτῇ non sem-